

La derrota dels laboristes en les eleccions municipals celebrades a Anglaterra el passat 4 de maig ha portat mala maror al Govern britànic. Sense cap alternativa que l'amence a curt termini, el Partit Laborista de Tony Blair esvalota l'escena política britànica amb l'únic enfrontament possible: contra si mateix.

Dimitir o no dimitir, aquesta és la falsa qüestió

Londres mostra les genives terroses i nues. El baix cabal del Tàmesi en aquest final de primavera comença a deixar al descobert petits munts d'escombraries al llarg del seu curs. Això succeeix també davant per davant del restaurant que hi ha al palau de Westminster, una terrassa de pedra habilitada amb taules per a membres del Parlament i, de vegades, per a periodistes. El seu aspecte és depriment. L'estiu és una estació malcarada a Anglaterra, ja que acostuma a portar pluges inesperades i ratxades feroços. A Whitehall –l'espai concret dels diversos organismes de govern–, l'enquesta anual interna publicada el mes passat sembla confirmar el temps meteorològic quan assenyala que el 40% del personal del Ministeri d'Afers Estrangers creu que les promocions no són justes. El 28% del funcionariat del Tresor assegura que l'esforç individual no és reconegut i un 14% de la plantilla dels ministeris d'Educació, Medi Ambient i Interior denuncia patir maltractaments psicològics dels seus superiors. En el mateix gabinet de ministres, un 9% hi coincideix.

Però més que en el canvi d'estació, l'explicació d'aquesta fatiga moral i anímica cal trobar-la en l'exercici incontestat del poder des de l'any 1997 i

que amb certesa arribarà al 2009 sense gaires canvis. Quan el vespre del dilluns 8 de maig Tony Blair mantenia una reunió amb el grup laborista a la Cambra dels Comuns, a ningú no li va passar pel cap d'afegir a l'ordre del dia cap punt relatiu a la posició del partit després que en les eleccions locals del dia 4 els conservadors hagen aconseguit quasi 2.300 regidors més i 148 ajuntaments a Anglaterra –no se celebren a la resta del Regne Unit–. Malgrat l'assetjament constant i el to crític i negatiu de la premsa nacional, els resultats i el suport electoral no han estat pitjors que el 2004. D'altra banda, la tradició del país és aprofitar els comicis municipals per “castigar” el Govern, tot i que, a pesar dels errors, els ciutadans continuen confiant-hi. El costum roman impertorbable. En els darrers dies, titulars, declaracions de personalitats de la política i l'economia de la Gran Bretanya han omplert l'aire amb veus d'escàndol, de crisi i quasi d'apocalipsi adreçades contra la figura del primer ministre Tony Blair. La major part de la premsa europea se n'ha fet eco jovialment. No és la primera vegada, tanmateix; tan sols la més recent. Tony Blair sortia de la reunió potser més incòmode que abans, amb els diputats laboristes més rebecs al seu lideratge igual de

malcontents, igual d'insatisfets, encara que finalment amb la ira apaivagada. Ha despatxat un ministre –Charles Clarke, d'Interior–, n'ha degradat dos més –el vicepresident John Prescott i el ministre d'Exteriors Jack Straw–, un alt càrrec ha abandonat en desacord amb els seus plans de futur per a la sanitat pública –Jane Kennedy– i fins a 52 membres del Parlament estaven disposats a signar una carta pública exigint-li que es retirara: Blair no se n'anirà enguany ni que ho haja dit la prestigiosa revista *The Economist*, i ni després de la més greu de les rebel·lions produïdes fins a avui no ha expressat amb claredat la data en què passarà el relleu a qui es refereix com “el meu successor”, el canceller d'Economia Gordon Brown.

Pim-pam-pum. “El Partit Laborista es troba en estat de guerra civil.” En paraules d'aquesta setmana del líder del Partit Conservador, David Cameron, “el Govern ha perdut l'energia, les idees i està dividit de dalt a baix. Com més prompte se'n vaja [Tony Blair], millor.” Amb aquesta diatriba, l'oposició ha provat de garantir-se una petita porció del protagonisme absolut de què gaudeix el partit del Govern. Les imatges difoses pertot arreu han estat les de la ministra de Sanitat, Patricia Hewitt –que segueix en el càrrec després de la reorganització de Downing Street– somrient amb condescendència als crits d'una multitud d'infermeres i infermers, les abraçades de John Prescott i la seua exsecretària i examant, i l'exministre i ineficaç Charles Clarke, que no se'n sap avenir. D'entre aquestes tres ominoses coincidències, però, només la de Clarke té vertadera transcendència en la vida diària dels britànics: 1.023 criminals estrangers que haurien d'haver estat deportats campen ara sense control per l'illa a causa del col·lapse burocràtic de l'oficina d'Interior, que n'ha perdut el rastre.

Podria haver-li ocorregut a qualsevol dels seus antecessors, no obstant el rebombori originat. El Ministeri d'Interior no sols és responsable de les forces de seguretat, presons, immigració i asil, sinó que en els darrers anys és el promotor principal d'una vasta legislació de nova planta sobre terrorisme i les anomenades “pràctiques antisocials”. El repte de fer-ho funcionar tot alhora

Tony Blair –dreta– continua considerant el seu ministre d'Economia, Gordon Brown –esquerra– com el seu successor.

és ajornat amb cada anunci d'una llei més, i aquesta dinàmica ha acabat espatllant tot l'engranatge. El nou ministre i vell amic personal de Blair, John Reid, ha admès que almenys cinc dels expresidaris ja han reincidit.

Si hom pretén convèncer els britànics que aquests esdeveniments marquen un punt d'inflexió en l'anodina història de tensions i lluites Blair-Brown, ací hi ha el fil d'on cal estirar, en allò que han estat des del 1997 els principis fundadors del nou laborisme: la lluita contra la delinqüència, juntament amb sanitat i educació. Perquè altrament tot queda en allò que ha esdevingut al país quasi una moda en els darrers anys: fer llenya de Tony Blair, amb la tranquil·litat de saber que no és arbre mort. De fet, si segons els índexs de preferència electoral avui el laborisme se situa en els ab-

surdament impopulars nivells del 1992 és perquè la picabaralla interna del partit ha posat en perill la permanència del *premier* Tony Blair. El nom de Blair encara significa que, per exemple, la quantitat d'habitatges amb insuficiències bàsiques des del 1996 ha davallat en un 17% o que les persones sense llar que reben ajudes institucionals arriben ara als prop de 90.000, mentre que durant el darrer govern de dreta no superaven els 21.000.

L'informe fet públic al maig per la Howard League –aquest centre de recerca ha elaborat un informe en què prova que el 70% dels joves convictes torna a delinquir– i la possible vaga de professors universitaris, AUT, per al pròxim estiu –que podria condemnar milers d'estudiants a acabar la carrera sense graduar-se– tornaran a activar,

sens dubte, el joc del “pim-pam-pum” de què els mitjans i una aparent majoria social han fet objectiu principal Tony Blair. El problema és que és un joc que al capdavant causa un desgast general i, ara com ara, ni els uns ni els altres no han volgut buscar-ne el relleu: “...Els rebels són una minoria ínfima”, ha conclòs Hilary Armstrong, una de les membres del partit indiscutiblement lleials al primer ministre. I afegeix: “Tinc la seguretat que Tony Blair complirà les seues promeses i identificarà les necessitats de la nostra societat de manera que el futur líder sàpiga com portar el partit cap a les properes eleccions.” Així doncs, el pim-pam-pum no s'acabarà aviat.

Victorià Jiménez
Londres